

Gimiau jau senai, dar praeitame amžiuje. Gyvenimo mokslus išėjau pirma lopšelio, o vėliau darželio ugdymo įstaigoje. Kur greitai tapau tokiu savarankišku, kad galėdavau ne tik namo pats pareiti, bet ir po daugiaaukščių rajoną iki nakties pasivaikščioti. Vėliau – mokykla. Pamokos, meilės, kiemas. Žaidimų aikštelėmis tapusios laiptinės, statybos bei įvairūs uždrausti vaisiai. Viskas – kur neleidžiama, buvo įdomu, intrigavo, gundė, viliojo. Vasaros atostogos trukdavo ilgiausioje pasaulyje katorgoje. Tada taip atrodė. Net tris mėnesius kaime. Nuo birželio pradžios iki pat rugpjūčio galo. Šienas, šienas, šienas, runkeliai – po pora vagelių, kolorado vabalai ir panašūs malonumai nelabai leisdavo liūdėti. Bet nebuvo tas, sėdintis ant sofos. Veiklos atrasdavau, kaip ir dabar, taip ir tada. Vėliau suaugau metais, dar vėliau ir protu. Vestuvės. Vaikai. Vienas, du, trys. Dabar jau visi suaugę. Kai kurie jau ištekėję, kai kurie dar atsidavę mokslam, o kai kai kurie jau peraugę mane visa galva. Kaip ir vaikystėje, tai ir vėliau, mano judrumas ir žingeidumas plėtėsi ir augo. Kuo daugiau išbandyti, kuo daugiau patirti. Gamta, miškas, pelkės, kalnai tapo neatsiejama mano dalimi. Dviratis, parašiutas, parasparnis, oro balionas, žirgai – adrenalino ir savęs ieškojimu. Baidarės – atskira tema. Žygiai vienuoje, žiemą – tapo pati geriausia terpė kūrybai. Savęs pažinime. Dauguma didžioji kūrinių gimė miegmaišyje, aplinkui sėlinant stirnom, lapėm bei kitiems draugiškiems gyvūnams.

Knygos „Bimbalmūšys“ autorius Saulius Baltrūnas